

B. Christensen: Som af den ærede Formand bemærket, er det i Forening med 6 andre Folkethingsmænd, at jeg har tilladt mig at indgive „Forslag til Beslutning om Nedsættelse af en Commission i Henhold til Grundlovens § 46“. Denne Commission's Opgave skulde være, som det i Forslagets § 1 hedder, „at undersøge om og hvorledes den hele civile Administration uden Skade for Forretningernes hensigtsmæssige og tilfredsstillende Bestrielse maatte kunne udføres med større Simplicitet, Hurtighed og Sparommelighed end hidtil, og navnlig hvilke Forandringer der i saa Henseende maatte være tilraadelige i de vedkommende Ministeriers og de dem underlagte Myndigheders Omraade, Ordning og Forretningssgang“. I Forbindelse dermed have vi tilladt os at foreslaae, at Commissionens Medlemsantal helst skulde være 15, men i alt Fald 11, at Resultatet af Commissionens Undersøgelser skulde forelægges Folkethinget, og at Thingets Formand maatte bemyndiges til at iværksætte det Fornødne med Hensyn til Beslutningens Udførelse. Jeg kan for at anbefale dette Forslag i det Væsentlige henholde mig til, hvad jeg allerede i et tidligere Møde har tilladt mig at antyde om det formeentlig Nødvendige i, at de Undersøgelser, som Regjeringen har fremkaldt ved Forelæggelsen af forskjellige saakaldte Lønningslovudkast, maatte blive foretagne paa denne Maade; fremfor ved et i Thinget nedsat Udvalg. Det vil neppe kunne miskjendes, at den Reform, der er Tale om i de, — om jeg ikke feiler — 11 af Regjeringen efterhaanden indbragte saakaldte Lønningslovudkast er af en saa indgribende og saa dybtgaaende Vigtighed, at den fordrer den yderste Samvirken mellem Folk og Regjeringen; en Samvirken, som det imidlertid forekommer mig, ikke i tilstrækkelig Grad vilde kunne komme tilstede ved den almindelige Fremgangsmaade, at bearbejde Regjeringens Forslag i dertil nedsatte Udvalg, og derefter yderligere forhandle og afgjøre dem i Thinget. Det er en historisk Kjendsgjerning, at ved enhver større

Forandring i Statsforfatninger har man altid tidligt søgt og fulgt Nødvendigheden af i Overeensstemmelse med den i Forfatningen trufne Forandring, at indføre dertil svarende Forandringer i Forvaltningen. Allerede denne Betragtning maa føre til, at en saa væsentlig Forandring som den, der foregik her i Danmark ved Uniforsfatningen, burde efterfølges af en tilsvarende Reform i Forvaltningen. Det er imidlertid naturligt, at dette ikke har kunnet udføres saaledes, fordi det har været Danmarks strenge Lod at maatte foretage Forfatningsforandringen paa en Tid, da Fædrelandets Tilværelse svævede i Fare, saa at det var ligefrem uoverkommeligt tillige at lægge Haanden paa et saa omfattende Værk som Forandring i Forvaltningen. Naar man endvidere følger Mårene efter 1849, da vil det erkjendes, at vi lige indtil den aller sidste Tid have befundet os i lignende Forhold ligeoverfor Udlandet, der gjorde det let forklarligt, at der i det Tidligste først nu fornødtgiviis kan være Tale om at lægge alvorlig Haand paa en saadan Reform. Men naar man seer hen til, at en Reform af denne Bestaaffenhed aabenbart hænger saa nøie sammen i alle sine enkelte Dele, at ingen enkelt Deel ret vel kan ombannes fyldestgjørende, kan ordnes efter den nye Forfatningstilstand uden i Forbindelse med og med Blikket henvendt paa alle de øvrige Dele af Forvaltningen, da indseer man let, hvor megen Opfordring der er til at anvende den størst mulige Omhyggelighed paa at fikke sig Muligheden af at bringe et nogenlunde fyldestgjørende Resultat tilstede. Jeg maa derfor tilstaae, at det er min individuelle Overbeviisning, at denne Sag fremfor nogen egner sig til, at Folkets Repræsentation, som jeg seer fortrinnsviis i dette Thing, benytter sig af det — anvendt rigtigt — store og betydningfulde Privilegium, som Grundlovens § 46 giver hvert af Thingene til at nedsætte i bestemte Tilfælde Commissioner til Undersøgelser og Prøvelser af opgivne Forhold. Jeg troer endog, at Reformen vanskeligt fra det folkelige Standpunkt maaskee endog